

HGGunnink, gehouden te Dalfsen, 05.07.2020

Votum + zegengroet

Psalm 138:1,2

ApGelBel

Psalm 125:1

Gebed

Psalm 125:2,3,4

Lezen Kolossenzen 1:9-17

Tekst **KOLOSSENZEN 1:18-20**

Bediening van het Woord

Gezang 30:4,5,6

Gebed

Psalm 138:3,4

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus, hier en thuis, of waar dan ook, luisteraars,

Het gaat ze bijna duizelen. Zó groots, zó verheven: 'de geliefde Zoon van de Vader!' En ze kijken mekaar aan, daar in Kolosse. 'Dat is ónze Redder!' Je ziet het. Glanzende ogen, stralende gezichten: Jezus Christus, ónze Heere. Hij, Hij!

En de man die Paulus brief voorleest, hij is nóg niet klaar. Want na die verzen die we gehad hebben, 15 tot en met 17, gaat het verder.

En over dat vervolg wil ik u het Woord van de Heere bedienen, en wel onder het thema:

De Geliefde Zoon van Vader is Hoofd van Zijn gemeente!

Dat wil zeggen   **1) aan die gemeente geeft Hij Zijn leiding**
                                  2) in die gemeente werkt Hij volmaakt
                                  3) voor die gemeente bewerkt Hij alverzoening

1) Kijk, het is nou vakantie, maar misschien heeft juf of meester vorige week wel eens gezegd: "zeg, heb jij je hoofd er eigenlijk wel bij?"

Maar kan het dan, dat je je hoofd er niet bij hebt? Dat je hoofd nog thuis ligt, en dat jij op school zit? Nee, natuurlijk kan dat niet. Als ze dat tegen je zei, dan betekende dat: 'je pakte je rekenboek, maar we gingen taal doen.'

Iedereen snapt dat, je hoofd zit vast aan je lichaam.

Die horen bij mekaar. Die hebben alles met elkaar te maken.

Je kunt het wel een keer, -klinkt misschien wat vreemd-, maar je kunt het misschien een keer zo zeggen: je hoofd, dat denkt, en dat wil, en dat stuurt aan.

Dat gaat natuurlijk bijna altijd vanzelf.

Je hoofd zegt als het ware, -dat hoor je nooit-, want dat gaat vanzelf. Maar je hoofd zegt: "loop", en dan gaan je benen bewegen, en je voeten zetten stap na stap. En waarom zeg ik toch: het hoofd zegt dan, "loop"?

Moet je even denken aan die mensen, die bijvoorbeeld na een ongeluk, of na een hele tijd ziek geweest te zijn, die mensen moeten weer léren lopen. Tussen twee van die stangen bijvoorbeeld. En die mensen weten dan precies hoe het is. "Ja, meneer, nu de rechervoet naar voren", en dan 'hoor' je ze denken. Dan moet die rechervoet naar voren. "Nu de linkervoet." En zo gaat het dan achter elkaar door. Het hoofd stuurt het lichaam aan.

De geliefde Zoon van Vader, het Hoofd, doet dat ook met Zijn lichaam. En wat is Zijn lichaam? Dat is de kerk, de gemeente. Dat is een uitdrukking die vaker in de Bijbel voorkomt. Romeinen 12, 1 Korinthe 12, Efeze 4, Efeze 5.

In Kolosse, is ook het lichaam van dat Hoofd. Hier, in ... (Dalfsen en omstreken) ook, lichaam van dat Hoofd. Overál waar Hij de leiding heeft: Zijn lichaam. En dat is die groep mensen, die Hij Zélf bij elkaar brengt, door ze Zijn Woord te laten horen, en door ze met Zijn Geest tot geloof te brengen. Het zijn die mensen die Hij, -zeg het maar zo-, die Hij aanstuurt. Aan wie Hij leiding geeft, voor wie Hij zorgt, en al die andere dingen.

Want wees maar eerlijk, Epafraas die kwam daar, -had het Evangelie gehoord-, en die kwam in zijn eigen plaats, dat was Kolosse, en die ging daar evangeliseren. Die ging daar het Evangelie brengen. Maar dat betekent niet dat Epafraas daar bezig gegaan is om een serie mensen bij elkaar te brengen, die zelfde belangen hadden.

Bijvoorbeeld dat hij zei van, 'nou, laat ik de bakkers bij mekaar halen, alle bakkers uit de stad, en met die club ga ik dan aan de gang. Of mensen met dezelfde interesse, dat zijn allemaal mensen die houden van vogeltjes kijken, die moeten maar bij mekaar komen.'

Nee, Híj, het Hoofd brengt bij elkaar! En dat zijn mensen van allerlei soorten en maten. Híj heeft die gemeente lief. Denk maar aan het bijzondere gedeelte in Efeze 5, als het gaat over Christus en Zijn gemeente, dat geheimenis. Met die liefde, en die zorg, en die betrokkenheid, en dat je geborgen bent bij Hem.

Hij, het Hoofd. En dat laat Hij op allerlei manieren merken. En vooral is de manier, -en daar weet u alles van-, doordat Hij steeds weer Zijn Woord laat horen. Met daar dan nog bij, doop en avondmaal als extra.

En door Hém, -en ook dat is niet meer een kwestie van, ja, laten we dat zelf eens bekijken, wonen er misschien ergens anders ook mensen met wie we goed kunnen-.

nee, door Hém, hoort die ene gemeente in Kolosse, dan ook nog eens bij al Zijn andere gemeenten, al Zijn andere lichamen. En dan zijn ze zelfs sámen lichaam. Je kunt dat laten slaan op plaatselijk. Maar ook op algemeen. Samen Zijn lichaam.

Ja, je kunt in een gemeente van Jezus Christus, je kunt overal tegen aanlopen. In Kolosse bijvoorbeeld, zat het op bepaalde punten echt niet goed. D'r zat een stuk dwaling in, dat was één van de redenen van het schrijven van die brief. Verkeerde leer.

Ja, en -hoe dat in Kolosse is, weten we niet-, maar in andere gemeente, je kunt soms ook tegen mensen aanlopen. En soms wat mensen betreft zelfs wel eens afknappen.

Totdat je doordenkt': 'wat is nou eigenlijk de gemeente?
En dan, vanuit onze tekst gaat beseffen, dat is het lichaam, dat verzorgd wordt door het Hoofd!
Dat geliefd is door het Hoofd!
Beschermd wordt door het Hoofd!
Dat onder leiding staat van het Hoofd! Enzovoort.

Nee, en dan is het geen kwestie dat het allemaal vanzelf gaat. Het is een zaak waar wij altijd weer, en elke keer weer, om bidden, en aan werken. Dat díe werkelijkheid, van Hoofd én lichaam, dat die door ons echt gelóófd, maar ook echt gelééfd wordt.

Dat is ook, dat het voor ons van het grootste belang is, dat wij bij het denken en praten over, en ons doen in de gemeente, in het lichaam van dit Hoofd, altijd eerst letten op bóven.

Hij!
Hij!

En dat je bezig bent met, ja, wij leven onder Zijn zorg, in Zíjn liefde, bij Hém, aan de hand van Zijn Woord. En dat je dán pas, ook kijkt naar de mensen om je heen.

Hoofd en lichaam.

Maar Hij is ook het Begin, schrijft de apostel. Het Begin - van Hem gaat alles in de gemeente uit. Hij gaat altijd voorop. En dan zijn het misschien, -laten we maar eerlijk zijn-, als je voor de eerste keer, of als je aan tafel dit stukje van vers 15-20 leest... Nou, om dan meteen te zeggen van, 'wow!'
Nee, het zijn best vreemde zinnen. Het komt niet meteen allemaal binnen. Maar, één ding wordt in elk geval duidelijk, en, probeert u dat maar vast te houden: bij 'gemeente', Hém voor de aandacht houden. Dát is de kern hier!

Ook als het gaat over Hij, het Begin. Dat is ook heel gewoon, Híj komt met Zijn Woord, Hij stuurt Zijn Geest, en laat die Geest daar in Kolosse aan het werk zijn. Er is daar in Kolosse niemand vanuit zichzelf begonnen, om te gaan geloven. Zo van, 'nou, laat ik dat nou eens gaan doen. Ben net in Efeze geweest, moest daar

voor het werk heen, en in Efeze daar was Paulus, nou, die had wel een zinnig verhaaltje. Ja, nou, och, laat ik maar gaan geloven’.

Absoluut niet.

Net zomin trouwens, zoals het onder ons kan zijn.

‘Ja, nogal logisch, dat ik geloof hè. Mijn vader en moeder die deden dat ook, en, nou ja, ik wil een beetje plezierig met vader en moeder blijven omgaan, dus ik geloof ook maar’.

Nee.

Hij, het Begin.

De allereerste duizendste millimeter van ons geloof, -als ik dat zo mag zeggen-, is al vanuit Hem, en door Hém!

En dan ook het vervolg.

Er kan vervolging komen. Dat hebben ze in Kolosse ook gemerkt.

Hier, onder ons, kan de druk heel sterk zijn, om je aan te passen. Aan de cultuur, of aan de mening van de mensen om je heen.

Of, op een andere manier, je kunt hier bij elkaar zitten, en dan toch denken van, ‘ach, klein, en wat stelt het voor. Een paar mensen, in toch een groot gebied.’

Maar voordat je dan, als het ware, wegzakt in wat somberheid ... ‘Máár u hebt toch een Hoofd, zó MACHTIG, zó GEWELDIG!’

Kijk, dan wil Hij u weer omhoogtillen, op het niveau zetten, van waar je hoort, als lichaam van dat Hoofd.

De Eerstgeborene uit de doden, schrijft de apostel dan. Dat woord ‘Eerstgeborene’, dat kwamen we ook in dat vorige stukje al tegen in vers 15, ‘de Eerstgeborene van de schépping’.

Dat was, dat Hij de Hoogste in rang is, de Belangrijkste, de Eerste.

Ja, en dan ook in tijd de Eerste, want Hij is opgestaan en al de Zijnen zullen ná Hem opstaan.

Aan het begin van deze dienst hebben we dat immers ook weer gezegd, die zegengroet uit Openbaring 1, de Eerstgeborene uit de doden.

Daar zit een geweldig stuk troost en rijkdom in. Daar zit ook in: door Hem is de nieuwe tijd aangebroken.

U leeft echt in die níeuwe tijd, waarin, vast en zeker dat einddoel bereikt gaat worden.

Het is de tijd, ja, zeker een moeilijke tijd, want satan is op de wereld gegooid, en wat zal hij, en wat gaat hij tekeer.

Maar tóch, die nieuwe tijd is ook: zeker behoudt Hij de zijnen, en Hij komt waar Hij wezen wil. Hij is in alles, staat er dan, de Eerste.

Heb ik voor de kinderen twee moeilijke woorden, misschien zelfs wel voor de ouderen, dat weet ik niet. Maar in elk geval voor de kinderen.

En het betekent dus, dat er thuis dus nog nagewerkt moet worden.

Het eerste woord dat is, als het gaat over, Hij is de Eerste, dan mag je dat ook zeggen:

Hij is de 'pre-eminente'.

Dat heeft moeder nog nooit tegen je gezegd. Maar probeer dat woord maar te onthouden.

Hij is de 'pre-eminente'.

Dat betekent, de ALLERvoortreffelijkste. Hij blinkt uit bóven alles.

Dan nog een moeilijk woord, dat is het tweede.

Hij heeft de 'suprematie'.

Hij heeft de 'suprematie'.

Dat betekent: Hij heeft het oppergezag, de oppermacht, de heerschappij, over alles.

Kijk dat zit allemaal, dat is maar in één woordje. Hij is de Eerste. Maar dat zit er allemaal in, al die dingen.

En ik zei in de inleiding, die mensen in Kolosse, dat waren glanzende ogen, stralende gezichten. Ze keken, -toen die brief van Paulus werd voorgelezen-, ze keken de spreker de woorden haast uit de mond.

'Brief van Paulus, van Paulus zelf. Wat zegt hij grootse dingen.'

Hier, het tweede gedeelte, het wordt nog stralenDER. Het wordt nog glanzender.

En daar dwars doorheen, hoor je ook de diepe ernst. Want, nu Hij, déze Hij is, zó groots, zó heerlijk, zó verheven, ja, nu moet je als gemeente en als gemeentelid, Hem ook zo erkennen en eren. En je laten leiden, en je laten verzorgen.

Nu moet Hij ook echt, de Belangrijkste zijn. De Belangrijkste, Die telkens weer Woorden van Leven spreekt.

2) Dan het tweede.

De geliefde Zoon van Vader, is Hoofd van de gemeente, dat betekent dan ook, in die gemeente werkt Hij volmaakt.

En dan moet ik het weer zeggen, ook vers 19 is wel een heel moeilijke zin.

Want het heeft, Hem, staat er eigenlijk, is uitgelegd in de HSV als 'de Vader', en dat is terecht.

"Want het heeft de Vader behaagd, dat in Hem, -dat is dan Jezus Christus, het Hoofd-, dat in Hem heel de volheid wonen zou."

Wat is dat nou weer? 'In Hem zou heel de volheid wonen.'?

Paulus heeft dat een klein beetje uitgewerkt, als je kijkt in hoofdstuk 2. En dan het negende vers. En daar staat: "want in Hem woont heel de volheid van de Godheid lichamenlijk."

Dat blijft misschien op het eerste horen nog best moeilijk, maar laten we er maar eens tegenaan gaan.

In de geliefde Zoon van Vader woont heel de volheid van God.
 Dan moet je eerst terug naar het Oude Testament.
 Daar woonde God in Zijn tempel.
 Denk maar even aan die tempel.
 In die tempel spreekt álles van God.

Van Gods genade: altaar, offer.
 Van Gods aanwezigheid: kandelaar.
 Van Gods zorg: tafel met toonbroden,
 De ark: Gods heerschappij, Gods Koningschap.
 Álles spreekt van Hem.

Maar die tempel, die tempel is, -voorzichtig gezegd, tussen hoge komma's-, 'alleen maar een voorbeeld'. Die tempel is 'alleen maar een symbool'.
 Want meer dan de tempel, is Jezus Christus, de geliefde Zoon van de Vader.

Is de tempel er nog? Nee, die is er niet meer.
 Maar Jezus Christus, is eeuwig Dezelfde.

En - dat wonder, geboren uit de mens Maria, is Hij tóch, tegelijkertijd, 100% God!
 In Hem woont heel de volheid van de Godheid lichámelijk.

Kwam je Jezus uit Nazareth tegen, de Mens Jezus, dan woonde toch in Hem, dan was Hij Gód.
 En de Vader wilde het, het behaagde de Vader, het was Vaders welbehagen. Zo zag Hij het graag. Dat de Zoon in Zijn gemeente aan het werk is. Op een volmaakte manier.
 Er is niks, wat de Zoon van God en Zijn werk kan tegenhouden.
 Ook nu niet. Satan kan bezig zijn, en via dat 'corona-gebeuren' van alles en nog wat dwarszitten. Maar het werk van het Hoofd van de gemeente, gáát door. Altijd doet Hij wat Hij wil, en Hij bereikt Zijn doel.

En dan kan het inderdaad zijn dat u zegt, -net zoals ik mij indenk, dat die broeders en zusters in Kolosse dat denken-, het gaat mij langzamerhand duizelen.
 Het is zo bijzonder!
 Zin na zin.
 Het is zo groots, en zo geweldig.
 En dat is het inderdaad ook.

Hij, God Zelf, is met Zijn gemeente bezig.

Dat is weer die hoogte waarop u leven mag, als gemeente van Hem.
 Hij werkt immers wonderen, van bekering, en van geloof, en van volhouden, en van om elkaar geven, en van met elkaar optrekken, en van gehoorzaamheid, en van zingen met lofpsalmen en geestelijke liederen, en van het weerleggen en afwijzing van dwalingen, en van al die andere dingen die er maar kunnen zijn. Hij!

Want dat moeten we ook nooit vergeten. Het werk van Gód is nodig.

Het werk van Gód is nodig, om u van boven, vanuit de hemel, opnieuw geboren te laten worden. De Geest van de geliefde Zoon van de Vader, de Heilige Geest, Die werkt met het Woord. En Gód, brengt u tot belijden en beleven.

Gemeente zijn. Dat is veel en vaak 'halleluja' zeggen, of zingen.

We zijn dat niet zo gewoon in de erediensten, en dat hoeft ook helemaal niet.

Maar als u in elk geval in uw hart dat toch maar met regelmaat doet: 'de drie-enige God zij, -ook om Zijn volmaakte werk-, geprezen!'

Daar bent u voor, om dat hier te doen op aarde, en eens eeuwig.

3) Tenslotte, het laatste. **De geliefde Zoon van Vader, is Hoofd van de gemeente. En dat betekent, Hij bewerkt de alverzoening.**

En nou schrikt u misschien. En de ouderlingen die schrikken helemaal, wat ik durf te zeggen hier vanaf de preekstoel. De alverzoening, dominee? Wat hebt u dan nou 'om hans'?

Ja, niet die alverzoening van, 'geloven maakt niet uit, en iedereen komt er toch wel'.

Nee, maar zoals het hier staat: "dat Hij alle dingen met Zichzelf verzoenen zou."

Door de opstand van de mens is er niet alleen een onoverbrugbare kloof gekomen tussen Gód en de mensen.

Maar het gevolg van die opstand is ook, denkt u maar aan Romeinen 8:20-22, dat de schepping steunt en kreunt.

En wij maken daar ook dingetjes van mee. Als je in het oosten van het land, die droogte daar ziet, dan kreunt de schepping.

En je ziet het op andere plekken, zoals Japan op dit moment, met die overstromingen.

Het is, het kreunen van Gods schepping.

En het heeft allemaal er mee te maken, dat de mens indertijd in opstand gekomen is.

Máár, door het Hoofd van Zijn gemeente, wordt bewerkt, -en dan mag je het dus deze keer even 'alverzoening' noemen-. ALLES zal goed komen!

Het zal worden, wéér de hemel op aarde.

Hij is immers de 'Vredemaker'.

Dat is een heel bijzonder woord.

De Romeinse keizer, en de Romeinse generaals, die noemden zichzelf ook zo. En ze gingen over lijken. Duizenden mensen gingen eraan onderdoor. En dan toch nog jezelf 'vredemaker' noemen.

Maar DE Vredemaker, het Hoofd van Zijn gemeente.

DE Echte, die heeft Zichzelf opgeofferd, aan dat verschrikkelijke kruis.

Maar dán komt er door Hem ook écht vrede. Het herwonnen paradijs.

Mensen, maar niet alleen mensen, ook de héle schepping, wordt weer zoals God het bedoeld heeft.

Door Hem, Hoofd van Zijn gemeente.

Onze Heere, bekleed met majesteit, 's Vaders enige Zoon, U zij de lof in eeuwigheid!

AMEN